



מ"ת 19570/12/16 - מדינת ישראל נגד בנימין כהן, דוד פדידה

בית המשפט המחוזי בנצרת

19 דצמבר 2016

מ"ת 19570-12-16 ישראל נ' כהן(עציר)
ואח'

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא

המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. בנימין כהן (עציר) 2. דוד פדידה (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת עו"ד מייסא זועבי

בשם המשיב עו"ד ספדי

המשיב באמצעות שב"ס

החלטה

זו בקשה למעצרים של שני המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

משיב 1 נעצר עד תום ההליכים על פי החלטתי מיום 15/12/16. החלטה זו עוסקת במשיב 2.

ההליך

1. על פי כתב אישום שהוגש נגד שני המשיבים מואשמים השניים בעבירות הבאות:
 - שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977
 - ניסיון לסחר בסם מסוכן - עבירה לפי סעיפים 13 + 19א' לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש]

עמוד 1



התשל"ג-1973 + סעיף 25 לחוק העונשין

· הסתייעות ברכב לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 43 + 62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961

· החזקת סם לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(א) + (ג) סיפא לפקודה (לנאשם 2 בלבד).

2. המשיב 1 אשר יכונה בהמשך "בנימין" והמשיב 2, אשר יכונה בהמשך "דוד", הינם מכרים של המתלוננים, שני בני זוג- בת אל ובר ניסים. המתלוננים החזיקו ברשותם סכום כסף ניכר (של כ- 11,500 ₪) שהוחזק בתיקה של המתלוננת בת-אל. בת-אל החזיקה בנוסף בתיקה גם מכשיר סלולרי מסוג איפון 6S.

3. ביום 28.11.16 סמוך לשעה 17:30 פגשו המתלוננים במשיבים. המתלונן בר ניסים פנה לדוד ושאלו האם ברשותו סם מסוכן מסוג "גראס" למכירה. דוד השיב בחיוב, והציע לשניים לנסוע איתו למקום בו הוא מסתיר את מרכולתו. כל הארבעה עלו לרכבו של דוד ונסעו למקום המסתור בבית העלמין בצפת. כאשר הגיעו למקום, הוציא דוד שקית ובה סם מסוג מריחואנה והציע למתלוננים לרוכשו. השניים סירבו לאור איכותו הירודה של הסם.

בשלב זה הציע בנימין למתלוננים לרכוש ממנו סם מאיכות גבוהה (גראס רפואי) והציע להם לבוא עמו למקום המסתור.

הארבעה נסעו יחדיו במכוניתו של דוד שנהג בה. במהלך הנסיעה הבינו שני המשיבים כי ברשות המתלוננים סכום כסף רב במזומן המוחזק ע"י בת אל. בשלב מסוים עצרו המשיבים את הרכב, וירדו ממנו לצורך שיחה ביניהם, כאשר המתלוננים נותרו ברכב. נראה כי בשלב זה גמלה בליבם של המשיבים החלטה לשדוד את כספה של בת אל. הארבעה נסעו לכיוון הישוב קדיתא, שם עצר דוד את הרכב, וכל הארבעה ירדו ממנו לפי הוראותיו של בנימין.

בנימין ביקש מבת אל כי תצטרף אליו למקום המצא הסם, והורה לדוד ובר ניסים, בן זוגה של בת אל, להמתין ליד הרכב ולשמור במקום מפני המשטרה.

דוד הותיר את מנוע הרכב מותנע, אך כיבה את אורותיו.

בשלב זה, בנימין הוליך את בת אל למקום מרוחק מהלך מספר דקות מהמכונית אל תוך חורשה חשוכה. שם הוא תפס אותה בגרונה, חנק אותה והפילה אל האדמה, תוך שהוא מושך את תיקה - ובו בין היתר סכום הכסף והטלפון הנייד - ובורח. בת אל נפלה לאדמה, צעקה והתחננה לפני בנימין שיותיר לה לפחות את המפתחות והטלפון הנייד שלה, ללא הועיל.

מיד לאחר מכן, רץ בנימין אל המכונית, בה כבר ישב דוד במושב הנהג, זרק את התיק לכיוונו של בר ניסים והורה לדוד להימלט מן המקום, כאשר הוא מותיר את המתלוננים בחשכה.

מאוחר יותר נלכד בנימין, כאשר בתחתונו נמצא סך 5,150 ₪ מתוך הכסף שנשדד מבת אל. דוד נמלט והסתתר כשבוע עד שהסגיר עצמו למשטרה.

4. בגין המעשים האמורים, הוגש כאמור כתב אישום כנגד השניים ובגדרו בקשה לעוצרם עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.



בבקשה מפרטת המבקשת את הראיות שנצברו כנגד שני המשיבים. היא מוסיפה וטוענת כי המעשים המיוחסים לשניים הינם חמורים מעצם טבעם ומקימים עילת מעצר סטטוטורית. השניים פעלו במכוון ובמתוכנן לפתות את קרבנותיהם, ולהביאם ברכב למקום מבודד, להפריד ביניהם ולאפשר לבנימין לתקוף את המתלוננת באלימות, כפי שעשה, ולאחר שהפילה, שדד את כספה.

עוד נטען כי לשניים עבר המעיד על מסוכנותם.

5. ביחס לעברו של דוד נטען כי בנוסף לאמור לעיל, הוא נמלט מן הארץ בעיצומו של הליך שיפוטי בבית המשפט לנוער בו נקבע כי הוא עבר עבירות בנשק, מעשי פזיזות ורשלנות ולקיחת סמים. הוא יצא מן הארץ הגם שהיה נתון לפיקוחו של שירות המבחן מבלי להודיע על כך מראש. בשל כל, ההליכים נגדו הותלו וחודשו לאחרונה. הוא אף ידע כי הוא דרוש לחקירת המשטרה, בגין העבירות מושא הליך זה, אולם הסתתר. מכאן שאף קיים לגביו יסוד סביר לחשש כי שחרורו יביא להתחמקות מהליך שפיטה. ומכאן הקים נגדו עילת מעצר נוספת.

טענות המבקשת

6. בטיעוניו בפנינו חזר ב"כ המאשימה על הבקשה, היפנה לחומר הראיות, וציין כי אין כל סתירות של ממש, בחומר ראיות, פרט לדברים שוליים שאין בהם כדי לפגוע במסכת הראיות הגולמיות בשלב זה, של בקשה למעצר.

הכחשתו של דוד את חלקו במעשה השוד, אינה עולה בקנה אחד עם מסכת הראיות. דוד עצמו נטל חלק פעיל במסכת המעשים. הוא אשר הציע בתחילה למכור סם מסוכן למתלוננים. הוא הסיעם למקום מבודד ובדרך גם עצר את המכונת, ויצא להתייעצות עם בנימין. כאשר בנימין נטל את בת אל למקום מרוחק וחשוק, הוא הותיר את מנוע הרכב דולק והמתין בו כאשר הפנסים כבויים. מיד לאחר מעשה השוד, הוא נהג ברכב ומילט את עצמו ואת בנימין מן הזירה.

מכלול הראיות הנסיבתיות מלמד על כך כי דוד הינו חלק מן התוכנית לביצוע השוד וביצועו בפועל.

אף הסתרתו משך כשבוע לאחר המעשים, תוך שהוא משקר לגבי מעשיו בתקופה זו, מעידים על כך שהיה מעורב במעשים.

לסיכום: הנסיעה למקום המרוחק, התכנון והיציאה מן הרכב, ההמתנה עם רכב מונע, בריחה מיידית מן הזירה לאחר השוד והסתרתו כאמור, כל אלה מעידים על כך כי נטל חלק ושותף במעשה השוד.

טענות ההגנה

7. מנגד, טוען הסניגור כי יש לקבל את אמרתו של דוד, בהן הכחיש את המיוחס לו, כאמת. בטיעונו הוא טורח רבות במאמץ להשחיר את פני הקורבנות, אשר עברו לטעמו עבירות הנוגעות לשימוש בסם מסוכן בשל ניסיונם לרכוש ממנו ומבנימין סמים מסוכנים. לשיטתו, דוד רק לקח "טרמפ" את בנימין ונהג במכוניתו לפי הוראותיו מבלי לדעת להיכן ולשם מה הוא נוסע. הסניגור מוסיף וטוען כי בנימין מנקה בהודעותיו את דוד מכל קשר למעשה. לשיטתו, אין בעדויותיהם של המשיבים כל רמז לכך שגמלו בלבם לשדוד את המתלוננים, או ראייה שתלמד על תוכן שיחתם. כן הוא מפנה לסתירות שונות שנפלו בעדויות המתלוננים במשטרה (בעיקר בעניינים שאינם נוגעים למעשה העבירה עצמו). בהתאם, גרסאותיהם אינן תואמות, אינן עולות בקנה אחד זו עם זו ובסך הכל הובאה מסכת ראיתית קלושה עד כדי כך שאין כל ראיות הקושרות את דוד לעבירת השוד, פרט לעניין



עבירת הסחר בסמים.

דין

8. עברתי על כל חומר החקירה שבתיק. לטעמי בשלב זה של ההליך אין כל מקום וצורך להיכנס לדקויות אליהן נכנסו באי כוח הצדדים. בשלב זה גם אין מקום להיכנס לשאלות שמקומן בשלב בירור האישום לגופו. דייני אם אמצא כי מסכת הראיות הגולמית מקימה תשתית דיה לשלב המעצר, אשר אם תעמוד במבחן ההליך העיקרי, יהא ניתן להשתית עליה הרשעה. המסכת שפירטתי לעיל מקימה תשתית ראייתית דייה והולמת לשלב זה של ההליך. בחומר האמור קיימת תשתית לכאורית להוכחת אשמתו של דוד כפי שהעלתה בדיקתי דלעיל, אשר בה בחנתי את הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי העצור בחומר החקירה. מדובר בחומר גולמי אשר קיים סיכוי של ממש כי עיבודו במהלך המשפט, תוך בחינת ערכו הראייתי, שמיעת העדים וקביעת אמינות עדויותיהם ומשקלם, עשוי להוביל למארג ראיתי, אשר יבסס את אשמתו של המשיב מעל לכל ספק סביר (ראה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** [15.4.96]; בש"פ 3526/13 **כאל נגד מדינת ישראל** [27.5.13]; בש"פ 9585/07 **שיבלי נגד מדינת ישראל** [28.11.07]).

9. בעניינינו, התשתית הדיה מצויה הן בעדויותיהם של המתלוננים והן בעדותו של בנימין. אמנם זה האחרון מסר מספר גרסאות, אולם בסופו של יום הודה במעשים שנעשו במתלוננת, תוך שהוא נוטל על עצמו את האחריות ומנסה לנקות את דוד מכל אשם. גם התנהלותו של דוד ועדויותיו הקלוקלות בפני חוקרי המשטרה, יש בהם כדי ללמד על כך כי הוא עצמו אינו מסוגל למסור גרסה ברורה, ואינו מסוגל להתמודד עם הראיות המסבכות אותו.

10. בעניינינו אין חולק, בשלב זה, על שתי עובדות יסוד:

א. דוד הוא שהציע למכור למתלוננים סם מסוכן ולשם כך הביאם לבית העלמין.

ב. דוד הוא שנהג במכונית שהובילה את המתלוננים לזירת הפשע, הוא שהותירם במקום מבודד וחשוך, ומילט את בנימין מן הזירה במכונית מיד לאחר מעשה השוד, תוך שהוא אינו טורח לחלץ את המתלוננים מאותו מקום, ומסתתר משך שבוע, תוך שהוא מוסר גרסה שקרית באשר למקום הימצאו למפקחת עליו במסגרת השירות הלאומי ומנגד מוסר לחוקריו כי היה במקום עיסוקו במסגרת השירות הלאומי (ר' עדותו מיום 7/112 שעה 17:45, גיליון 2, ומנגד את עדות מיכל דנה, הרכזת הממונה עליו במסגרת השירות הלאומי).

11. מעדותו של בנימין מיום 30/11/16, אנו למדים כי הוא הציע למתלוננים כי ימכור להם גראס רפואי, לאחר שאלה לא רצו את החומר שהציע להם דוד. בעדותו מיום 29/11 שעה 00:45 הוא הודה כי דוד הסיע אותו לזירה, אך טען כי הוא לא ידע לשם מה.

מנגד, טוען דוד, בהודעתו מיום 5/12, כאילו בנימין הוא שהביא את המתלוננים. זאת בניגוד לעדותם של המתלוננים כי דוד הוא שהציע למכור להם בתחילה גראס (ר' עדות בת אל מיום 28/11 שעה 21:55, אך בהמשך הודעתו (גיליון 4') הודה כי הלך עם השניים לבית העלמין וזאת על מנת לרכוש מהם סמים מסוכנים. בכך הוא סותר עצמו ומודה כי הוא אשר היה עמם מלכתחילה.

12. בהודעתו מיום 5/12 שעה 13:27 מספר דוד את סיפור הנסיעה המשותפת ואת מעשה בריחתם מן הזירה כאשר הוא מחזיר את בנימין בלבד שהיה "בפסיכזה מטורפת", לאחר שסילק את בר נסים מן המכונית (ר' גיליון 2). הוא אף מודע כי היו "צעקות בטירוף בחושך" (שורה 103).

עמוד 4



עם זאת, הוא מכחיש כל ידיעה אודות השוד, או כי בנימין סיפר לו על כך. הוא לא נתן כל הסבר מדוע, לאחר ששמע צעקות אלה, הוא מילט רק את בנימין מן הזירה.

13. מנגד, בעדותם של בת אל ובר נסים עולה גרסה סדורה וברורה.

בהודעתה מיום 28/11 שעה 21:55 מסרה בת אל כיצד דוד נשאל על ידי בר נסים אם יש לו "פרח" עבורם. הוא השיב בחיוב, ואזי הסיעם לבית העלמין, והראה להם "פרח" שלא נחזה בעיניהם כסם מאיכות מעולה. אז הציע להם בנימין לרכוש חומר טוב יותר באיכות רפואית.

דוד הסיעם על פי הוראת בנימין אל מחוץ לעיר. במהלך הנסיעה, הוא עצר את הרכב ליד קבר רבי טרפון ושני המשיבים ירדו ושוחחו ביניהם (ר' גיליון 2). לאחר שהמשיכו בנסיעה עצרו ליד קדיטא. שם בנימין הפרידה מבר נסים והובילה למרחק כ-5 דקות הליכה מן המכונית ואז ביצע בה את מעשה השוד תוך הוא מפילה ולוקח את התיק מעליה ונמלט כאשר כל חפציה בתוך התיק.

תקציר עדותה מופיע בגיליון 3 שורות 70 עד 75:

"אני אמרתי שמתי לב שאנחנו יוצאים מצפת ואמרתי להם בשביל פרח אתם יוצאים מצפת והם אמרו לי לא לא אל תדאגי זה משהו שמקבל רפואי ואז כשהגענו לקבר רבי טרפון הם עצרו את האוטו ויצאו מהאוטו והיה דיבור ביניהם ועם תנועות ידיים עצבניות והם נכנסו לאוטו ואז בנימין ביקש ממנו סליחה לא יודעת על מה והמשכנו בנסיעה של עוד עשר דקות לתוך כדיתה ואז עצרנו את האוטו ובנימין אמר לכולנו לצאת מהאוטו ואמר לנו שהוא לוקח אותי לאותו בחור שיש לו את החומר ולקח אותי ברגל וכשהגענו לצומת טי כזאת הוא תקף אותי וחטף לי את התיק".

וכן, בגיליון 4 שורות 94 עד 99:

"הוא לפת אותי בצוואר וכשהתחלתי לרדת לרצפה הוא ראה שהתיק לא נקרע הוא לפת אותי מתחת לכתף מתחת לבית שחי באלכסון כזה ממש לפיתה ואז כשנפלתי לרצפה זה התחיל לכאוב .. זה היה הכל מהר מהר כזה ואז הוא התחיל לברוח.. הוא ברח לאוטו ואני מה זה נבהלתי וצעקתי שמעון שמעון ואני לא שומעת אותו ואני חשבתי שהם עשו לו משהו".

14. גם עדותו של בר נסים דומה. בעדותו מיום 28/11 הוא מעיד על כך כי דוד הציע להם גראס והסיעם לבית העלמין (גיליון 1).

על שהתרחש בזירת השוד הוא מעיד בגיליון 2 בשורות 18 עד 27:

"ולכן כשהוא ביקש ממני לשמור ולצעוק לו במקרה שעוברת נידת או רכב דוד לעומת זאת נשאר על ההגה יחד עם אוטו מונע ופנסים מכובים רשמתי לבת אל שתעדין אותי אם מתפתח משהו כי בת אל הלכה עם בנימין ולקחה איתה את הארנק שלה כי היא לא משאירה את הארנק שלה בשום מקום והם הלכו ברגל בחושך לכיוון הבקתות ואני נשאיתי בחוץ מעשן סיגריה ודוד נשאר על ההגה וכשהיא רשמה לי שהכול טוב אני עדיין לא הייתי רגוע וכי אני כבר לא ראיתי אותם יותר פתאום אני שומע צרחה הכסף שלי אתה לא משאיר לי כלום המפתחות של הבית שלי חבטה נפילה ואז בכי של בת אל כשבאתי והתחלתי לרוץ לכיוון האירוע כמעט התנגשתי בדוד שרץ מולי חזיתית שרץ מולי עם התיק הקרוע של בת אל שלף

עמוד 5



מתוכו את הארנק ושלף מתוכו את כל בוחטת השטרות של המאיות והמאיתיים שאתם תמצאו אצלו עכשיו וזרק עלי את הארנק הריק ועד שהרמתי את הארנק הריק וקלטתי שהוא ריק הוא כבר היה באוטו לצידו של דוד עם כל התיק שלה הגחתי מולו הכנסתי את הראש שלי דרך החלון הרמתי לו את האמברקס וחטפתי לו את התיק שלה מהידיים שלו אבל הכסף נשאר אצלו כל הכסף נשאר אצלו 11400 שלה ועוד 100 שלי וזה יוצא 11500 שקל" ..

וכן בשורות 32-33:

"ואני קפצתי על האוטו ותפסתי בפגוש וניסיתי לעצור את האוטו ונגררתי עם האוטו ולא יכולתי עוד לעשות שום דבר והוא ברח ממני..."

15. הנה כי כן, אנו רואים כי דוד שמע את הקולות שעלו מזירת השוד ומילט את בנימין מן הזירה, חרף התנגדותו של בר ניסים ונסיונו לעצרו.

16. יכולתי להוסיף ולדוש בראיות כפי שעשו ב"כ הצדדים, ברם, כמדומני כי לעת הזאת די בראיות הנ"ל כדי ליצור תשתית הולמת לצורך בחינת הבקשה למעצרו של דוד.

17. מהחומר האמור עולה כי דוד יצר קשר ראשוני עם המתלוננים. הוא הסיע את המתלוננים ברכב יחד עם בנימין והובילם לפינה חשוכה. הוא המתין ברכב כאשר מנועו מונע והוא ישב ליד ההגה, והוא אשר מילט את בנימין מן הזירה, חרף התנגדותו של בר ניסים, וזאת לאחר ששמע את הצעקות, ראה את בנימין נמלט ומגרש את בר ניסים מן הרכב, ומותיר את המתלוננים בחשיכה באמצע שום מקום. אף קיימת ראיה כי הוא ובנימין התייעצו ביניהם קודם לכן ובטרם כל האירועים החלו.

לסיכום: אין חולק על כך כי דוד נכח באירוע השוד, נטל חלק פעיל בהובלת הקורבנות לזירת העבירה, ולמילוט שותפו-בנימין מן הזירה לאחר המעשה. הוא שמע את הצעקות. ראה כי בר ניסים סולק מן הרכב ובת אל נותרה בחשכה. הוא נהג בפראות ומילט את שני המשיבים חרף התנגדותו של בר ניסים. על כן גם אם הוא עצמו לא נטל חלק באלימות שהופעלה כלפי בת אל, ואין לדעת האם אכן חלק בשלל, הרי עדיין הוא נטל חלק פעיל במעשה העבירה, כאשר נוכח הנסיבות הברורות אין לקבל את גרסתו כי לא ידע ולא התכוון לבצע את העבירה.

18. צודק ב"כ המבקשת בהפנותו להחלטתו של בית המשפט העליון בבש"פ 5979/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.8.10) שם קבע כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין:

"כזכור, בעבירה שבה מבצעים בצוותא, אין דרישת הדין כי כל אחד מן המבצעים יטול חלק שווה בביצוע, ולעתים קרובות ישנו "מבצע עיקרי", אך אין הדבר פוטר את האחרים משותפות בביצוע (פרשת גולשילי, עמ' 446). מכל מקום, לא מצאתי כי בשלב זה ניתן להכריע שמקומו של העורר היה במובהק במעגל חיצוני רחוק של העבירה, עד כדי איזון הראיות לכאורה או החלשתן המירבית כעתירת הסניגור."

וראה אף ע"פ 2463/94 גולשילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 433 אליו הפנה בית המשפט.

19. הנה כי כן, נמצאה לנו תשתית ראיתית גולמית הקושרת את דוד למעשי העבירה, היאה לשלב זה של ההליך המשפטי.



20. העבירות המיוחסות לדוד מקימות נגדו עילת מעצר סטטוטורית. אף העובדה כי לא התייצב לחקירת המשטרה והעובדה כי עזב את הארץ בעיצומם של הליכים משפטיים ופיקוח קצין מבחן יש בהן כדי לעורר חשש סביר להימלטות מאימת הדין.

21. לא מצאתי כל מקום להתייחס לטעת ההגנה מן הצדק שהעלה דוד ביחס לאפליה שננקטה נגדו ביחס לקרבנותיו. בנסיבות שבפני, העלתה של טענה זו מהווה משום זעקתו של הקוזק הנגזל. שכן, לא בעטיה של עבירת הסמים כמעשה העבירה העיקרי, הוא הובא בפני, אלא בשל השתתפותו במעשה השוד המכוער, והמלכודת שהוטמנה, בשיתופו הפעיל לאותם קרבנות. יתר על כן: פקודת הסמים מבחינה, מבחינת חומרת העבירה, בין עבירות של סחר בסמים, לבין עבירות של החזקה לשימוש עצמי. מוטב היה לו לסוחר, לו לא היה טוען דבר כלפי קרבנו.

22. על כן, דינה של בקשת המבקשת להתקבל.

עם זאת, סבורני כי במקרה שלפנינו- בשונה מעניינו של בנימין- שנעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו- מן הראוי לפעול בהתאם להנחיות המחוקק, ולבחון לגבי דוד אפשרות של חלופה הולמת למעצרו, שיהא בה כדי להשיג את מטרות המעצר.

שכן, חלקו של דוד במעגל מעשה השוד היה מינורי יותר לעומת חלקו של בנימין. הוא לא נקט כל אלימות כלפי בת אל או בר ניסים, ונראה בעליל כי בנימין הוא אשר היה הרוח החיה ברקימת ותכנון המלכודת אליה הוא הסיע את המתלוננים.

גם עבירות הסמים המיוחסות לו אינן מן הרף הגבוה.

על כן, ישקל שחרורו של דוד לחלופת מעצר הולמת שיהא בה כדי להפיג את מסוכנותו, והחשש מפני הימלטותו מאימת הדין, לאחר שיומצא תסקיר מעצר, בו יבחן שירות המבחן את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר שתוצע על ידו, אשר יהא בה כדי להפחית ממסוכנותו באמצעות קביעת תנאי פיקוח ובטוחות הולמים, ולמנוע את התחמקותו מאימת הדין.

אני קובע כי שירות המבחן ימציא תסקיר כאמור תוך 14 יום מהיום. עם קבלת התסקיר, יקבע ע"י השופט התורן דיון המשך בעניינו של המשיב מספר 2, דוד פדידה, בו תבחן אפשרות שחרורו לחלופה תוך קביעת תנאי שחרור, או מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ז, 19/12/2016 במעמד הנוכחים.

בנימין ארבל , סגן נשיא

מירב

